

Column

door Meggy van Oudenhoven

Steeds minder om toe te dekken

“Ze is dus zestig geworden”, zal men nu tegen elkaar zeggen. Ook zou men kunnen opmerken; “Wat kan ons dat nou schelen? Die columnisten van tegenwoordig schrijven maar wat in ze opkomt. Schrijven over je eigen verjaardag is toch niet ‘comme il faut’ oftewel dat hoort gewoon niet zo”.

Klopt mogelijk allemaal, ware het niet dat bij dat zestig jaar oud worden het volgende te melden is. Ik ben nu een echte babyboomer. Ik was het al heel lang, weliswaar een late maar toch. Men noemt ons al jaren zo; de generatie geboren na de bevrijding in mei 1945, maar nu voel ik zelf het ook echt zo; babyboomer. Ik hoorde er al van alles over en nu zegt men af en toe ook wel eens wat daarover tegen mij. De laatste opmerking tot nu toe was; “Jullie zijn het toch, die verantwoordelijk zijn voor alle vervuilingen hier op aarde”? Daar was ik behoorlijk van onder de indruk, reken maar. Mijn hele leven eet ik al voornamelijk biologisch voedsel en heel weinig vlees, scheidt het afval zoals het hoort, reis niet of nauwelijks en ik heb een hele rits kinderen verantwoord en voorbeeldig opgevoed aangaande respect voor onze kostbare aarde. Maar ja... zo gaat dat nu eenmaal in deze tijd van ‘alles moet kunnen’ en vrijheid van meningsuiting. Je moet kunnen incasseren.

Ook komen er steeds meer gesprekken op gang in mijn naaste omgeving over

pensioenen en andere oudedagvoorzieningen. Alsof wij, babyboomers, allemaal persoonlijk verantwoordelijk zijn voor onze eigen geboorten en de huidige economische crises die zich op dit moment voordoen in Nederland en daarbuiten. “Overall zie je ze rondrijden met hun bruingebrande koppen in hun campers of hun cabrio’s. Werken tot hun 67ste net als wij voortaan moeten...ho maar! Zij, zij hoeven dat niet”, klinkt het te pas en te onpas. Alsof het een schande is als je je zaken zo geregeld hebt dat je op een tijd die jezelf ooit bepaald hebt, stopt met werken. Met hard werken en veel sparen, niet mis te verstaan. Ik zou er een hele lijst van kunnen opsommen, maar soms is vooroordelen tegen het licht houden, vechten tegen de bierkaai en dat ga ik hier nu even niet doen. Ik ben immers jarig. Onlangs konden we weer in onze eilandelijke krant lezen dat Schouwen-Duiveland zijn stevige steentje bijdraagt aan de snel toenemende vergrijzing van de bevolking hier. In landelijke kranten barst al een poos de zoveelste discussie los rondom euthanasie in welk verband dan ook. Lastige onderwerpen waarbij we steeds minder de kop in het zand kunnen steken, omdat anderen en ik steeds ouder worden. De tijden zijn voorbij dat men zonder meer respect had voor de oudere mens om hun inzet omtrent verworven welvaart, om het doorgeven van leven en last but not least hun wijze levenslessen. Er is steeds minder om toe te dekken, omdat we allemaal van alles kunnen opzoeken en ventileren over wat ons zo zeer bezighoudt. Eigenlijk wil ik zelf ook steeds minder situaties bedekken met de mantel der liefde, omdat hetgeen wat daar allemaal onder wordt geschoven ons uiteindelijk niet echt gelukkig maakt. Ik ben, als de krant overall op het eiland wordt verspreid, inderdaad zestig jaar geworden en ik blijf daarnaast een babyboomer. Reken maar dat we het gaan vieren, die verjaardag, met jong en oud, grijs of nog niet zo. De verwachting is dat in dit nieuwe decennium, ik mijn dromen blijf proberen waar te maken. Oud worden kan altijd nog. •

Volgende week:
Eva Kuit